

РЕШЕНИЕ

№ 8115

гр. София, 18.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 13.12.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

**ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов
Мария Попова**

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора ДИМИТРОВ, като разгледа дело номер **6592** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мария Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], срещу решение от 16.10.2012 г. по НАХД № 11709/11 г. на Софийски районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 23-2301535/08.12.2010 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С. (Д”ИТ” - С.), с което на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция” на осн. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/ в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева, за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ. Твърди се, че постановеното решение е неправилно, необосновано и постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. В съдебно заседание жалбоподателя, чрез процесуалния представител адв. Л., поддържа жалбата, навежда твърдения за наличие на погасителна давност. Моли да се постанови решение, с което да се отмени обжалвания съдебен акт и вместо него се постанови друг, с който да се отмени НП предмет на въззивната проверка.

Ответникът по касационната жалба, не се явява и не се представлява. Не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, взема становище за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, намира следното от фактическа страна:

Със съдебно решение от 16.10.2012г. по НАХД № 11709/11г., СРС е потвърдил НП № 23-2301535/08.12.2010 г., издадено от Директора на Д „ИТ” - С., с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция” на основание чл. 414, ал. 3 от КТ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

За да постанови същото, първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при съставянето на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения на ЗАНН, както и че е гарантирано правото на защита на жалбоподателя. Този извод е неправилен и не се споделя от касационната инстанция. Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните по делото доказателства. Въз основа на тях са изведени правни изводи, че в А. е установено извършеното нарушение и субекта, който го е извършил. Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Този съдебен състав на АССГ споделя доводите на районния съд относно това, че дружеството [фирма] е било неправилно санкционирано за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ. Тази разпоредба предвижда задължения за работодателя да не допуска до работа работник или служител, преди да му бъде предоставен екземпляр от сключен писмен трудов договор, подписан от двете страни и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите /ТД на НАП/. Тези задължения за работодателя възникват обаче след сключване на трудовия договор. В случая не може да се приеме, че има сключен трудов договор, тъй като от декларацията на лицето И. К. е видно, че същия има сключен граждански договор, работно време, че е работещ в [фирма], на длъжност „железар”, с работно време от 8 и 30 до 17 и 30 ч., с почивни дни събота и неделя, но от друга страна в гражданския договор е описана възложената работа, която трябва да се извърши, с посочен срок за изпълнение.

Районният съд обаче, неправилно е преквалифицирал нарушението като такова по чл. 1, ал. 2 от КТ. Съгласно цитираната императивна разпоредба, която се явява обща, отношенията, при които се предоставя работна сила се уреждат единствено като трудови. Предвид систематическото място на тази разпоредба, а именно в Глава първа общи положения, не може да бъде приложена самостоятелно при наличието на специалните разпоредби на чл. 61, ал. 1 и чл. 62, ал. 1 от КТ. Съгласно чл. 61, ал. 1 от КТ, трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа, а чл. 62, ал. 1 от КТ предвижда, че трудовият договор се сключва в писмена форма. Действително нарушената норма е тази на чл. 1, ал. 2 от КТ, но тя може да бъде приложена във връзка с чл. 61, ал. 1 и чл. 62, ал. 1 от КТ. Съдът не може да променя правната квалификация на извършеното нарушение в обжалваното НП, тъй като посочването на неправилна такава е абсолютно основание за незаконосъобразност на НП. При съставянето на НП са допуснати съществени процесуални нарушения на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателя, изразяващи се в липса на обективни признаци от състава на нарушението.

При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС следва да бъде отменено, а вместо него се постанови друго, с което се отмени НП.

Водим от горното, Административен съд - София град, X.-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 16.10.2012 г. по НАХД № 11709/11 г. на Софийски районен съд, като вместо него ПОСТАНОВЯВА

ОТМЕНЯ като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО наказателно постановление № 23-2301535/08.12.2010 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция” на осн. чл. 414, ал. 3 от КТ в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева, за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.